

К О З И Т Ъ

Пролѣтъ, щомъ трева покара,
Пустнатъ ли листа лози,
Отъ Босилково козарѣтъ,
Ето, у дома докарва
Осемъ хубави кози.

Съ осемъ яренца игриви!
Бързо тѣ предъ тѣхъ търчатъ.
Петъ сж черни, тритѣ — сиви.
Колко много сж плашливи!
Но, и морни сж отъ пжтъ.

Яренцата и козитѣ
Съ шумъ въ кошарата тозчасъ
Вкарваме. Задъ тѣхъ вратитѣ
Ний залостваме съ гредитѣ:
Да не бѣгатъ тѣ отъ насъ!

Праздникъ каточе настава
У дома презъ тоя день.
Цѣлий дворъ се оживява:
Съ лай „Баронъ“ ги поздравява,
А котакътъ удивенъ,

Гледа — гости непознати,
Съ кротки жалостни очи,
Тънконоги и рогати,
Съ буйна козина, брадати —
Гледа и — отъ страхъ — мълчи.

Тѣ стоятъ и отпочиватъ,
Кжсатъ и ядатъ листа
Отъ надвисналата слива.
Лѣгатъ и до себе скриватъ
Яренцата презъ нощта.

Два-три дни така прекарватъ.
После идва купувачъ.
Той, безъ майкитѣ, откарва
Яренцата на пазара.
О, изпращахме ги съ плачъ...

Утринъ рано, щомъ въ махлата
Чуемъ градския козаръ,
Въ мигъ отваряме вратата,
И козитѣ къмъ гората
Припватъ пакъ по навикъ старъ.

Цѣлъ день той пасе ги, вика
По долчини, по бърда
На скалистата „Габрика“,
Срѣдъ тинтява, мащерика,
Здравецъ и козя-брада.

Вечеръ, въ здрача, следъ залѣза.
Връща ги оттамъ назадъ.
Отъ баиритѣ ли слѣзатъ,
Бързатъ тичешкомъ да влѣзатъ
Въ морния притихналъ градъ.

И пристигнатъ ли, се спиратъ
На голѣмия площадъ,
Гдето сутринъ се събиратъ.
А оттукъ сами намиратъ
Всички своя пжтъ познатъ.

Срѣпъ извила е луната —
Бледо-синкаво сребро, —
Срѣдъ кошарата, когато
Ярко блѣсне въ тъмнината
Съ млѣко пълното ведро...